

Нѣкои пѣтници разказватъ, че много пѣти виждали камилата да плаче, когато се измори много.

Прочутиятъ *Лингвистонъ*, изслѣдователъ на Африка, разказва, че единъ малъкъ и разглезенъ *шакалъ* плачелъ, като дѣте, когато пѣтниците не искали да го носятъ на рѣцѣ.

Крокодилътъ плаче, като дѣте, когато изгладнѣе много.

Тюленитѣ почватъ да виятъ жално, тѣркаятъ се по земята, протягатъ краката си за милость и лѣятъ сълзи, когато сѣ нападнати и не могатъ да избѣгатъ отъ ловцитѣ. Много ловци, особно новоначеналитѣ, не се рѣшаватъ да подигнатъ рѣка на тюленитѣ, като гледатъ всичко това. Жирафътъ плаче, когато умира.

Старитѣ мишки плачатъ, когато усѣщатъ болка, или когато видятъ една малка удавена мишка.

Плачъ е забѣлѣзанъ така сѣщо у коня, кучето, рогатия добитъкъ и у много други животни. Плачътъ, както и у хората, произлиза или отъ дълбока скръбъ, или отъ голѣма болка и страхъ.

Много по-рѣдко е забѣлѣзванъ смѣхъ у животнитѣ. Като животно, което може да се смѣе, посочватъ само кучето. Много наблюдатели казватъ, че у кучето се забѣлѣзвали мускулни движения, съвършено прилични на смѣха. Въ това ни увѣряватъ съ много *фотографически* снимки на засмѣни кучета.

Както се случва съ човѣка, така и съ кучето: едни кучета лесно се размиватъ, а други много рѣдко, или никакъ не се смѣятъ.